

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δακτάκια κι' ενενήντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα με πονέντε.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' Έδρα μας πάλιν αι' Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εθείας πρós έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ό κ τώ φράγκα είναι μόνο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη — δέκα φράγκα και στο χέρι.

Είς γνόσιν φέρομεν πάντος εύμούσου τσελεπή
δει πωλούμεν σώματα «Ραμηρο» άνελισπή
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Έπτά μινός Γενάρη,
πών οι Καλικαντζάρω.

Πούτος τετρακόσα κι' ενενήντα τρία,
σφύριγμα, πλάλας, κόσμος, φασαρία.

Τί Φώτα και βαπτίδια !... ψυχή μου 'στα Πατήσια.

Τά Φώτα τά καλά κι' ό φωτισμός
κι' ό μέγας τού Σωτήρα βαπτισμός.
Βαπτίζουν τόν κυρίαρχον ήρώων
μίας 'στών Χρυσορρόαν ποταμών.

Κι' έγδύθη ό Σωτήρας και τοιτοίδι
είπε 'στών Περικίτε τόν κασιδή
«Έλα, βρέ Πρόδρομ' μου, βάπτισέ με
και νέον Περικλήν ώνόμασέ με.»

Κι' ό Περικίτεός όλος έστουτούρξέ
και τρίμων 'στών Τρικόπην έμουρούριξέ ;
και πώς τομώ ν' άπλώσω κών την χείρα μου
έπάνω 'στών Μπουρόλτο τόν Σωτήρα μου ;

»Και πώς τομώ νάλθω εις έπαρήν
με παύτων την φαλάκραν την σφρήν ;
και πώς τομώ σε σίνα ν' άκουμπήσω
και μέγαν Περικλήν — νά οι βαπτίσω

τού τρέχοντος αιώνος τού χρυσού,
άφου κι' 'γώ 'έβλάστησα 'εξ σου ;»

Άλλ' ό Σωτήρ και πάλιν τού φωνάζει
νά τόν βαπτίση σώνη και κελή,
κι' ό ποταμός άρρίξει και παλάζει
και κύματα σπώνονται 'ψηλά.

Κι' ό Περικίτεός τότε τί νά κάμη ;
ροβάται τού Σωτήρα τής ματζιάς,
και νέον Περικλή μέσ 'στο ποτάμι
μέ όδω τόν ξαναβάπτισε βουτζιάς.

Κι' ό Χρυσορρόας μόλις τόν έγνώρισε
'στη μίσση — ώ του θαύματος ! — 'χώρισε,
και πρós τά 'πίσω έντρομος έστράφη
κι' έστειρεψε τό τόσο του χρυσάρι.

Κι' ό Περικίτεός άπέμεινε 'στην ξέρα
άπίνατος και κάλπικος παράς,
κι' ή Βασιλεία 'πίταξέ 'έκεί πέρα
όπό μορφήν λευκής περιστράξ.

Ὁ Περικλῆς τὴν βλέπει καὶ γελᾷ
 κ' ἠκούσθη μὴ φωνῆ ἀπὸ ψῆλας :
 «Ὅντος ἐστὶν ὁ μόνος προσφιλιῆς
 καὶ μόνος καὶ κνήλα τῆς Αὐλῆς.

—Ὅντος ἐστὶ, πού πῶς μας θὰ μείνει,
 πού κάνει τὸ κεφάλι ὅλων ὄχιου,
 κ' οἱ Πρόδρομοι τῆς δόξης του ἱκίνοιο,
 πού Περικλῆ τὸν βᾶπτισαν καινούριου,
 θὰ τρώνε μέλι ἄγριου κ' ἀκρίδες
 καὶ νίαις καὶ παλαιὰς ἐφημερίδες.

—Ὅντος ἐστὶ τοῦ Θρόνου μας τὸ θρέμμα,
 πού δωρεὰς ἔγόρασε τὸ Στίμμα,
 καὶ τώρα μας ὑπόσχεται καινούρια
 γιὰ τὰλογα τοῦ Στίμματος ἀχούρια. —

Ταυτὰ κ' ἄλλα εἶπεν ἡ φωνὴ
 γάρνυ τοῦ προσφιλοῦς τῆς Μπουλοστῆρας,
 κ' ὁ Περικλῆς τρέμων προσκυνεῖ
 τὸ κάταστρο τοῦ Θρόνου περιστέρη,
 κ' ἱκίνο τὸν κ'ουτσούλιας ἴππης μύτη
 καὶ μὲ τὴν κ'ουτσούλια ἐπῆγε σπῆτι.

Κ' ἐπλύθηκε καλά κ' ἰσαπουσίθη
 κ' ἦπιε κ' ἕναν καφεὶ σάν θειακλῆς,
 κ' εἶπε πὸς ὁ Σωτῆρ ζ'αναβαπτισθῆ
 ἀπὸ τὸν Περικλῆ τὸ Περικλῆς.

Κ' ἐτρέξαγε μπουλούκια νηστικά
 κ' ὄλοι των τοῦ ζητοῦν βαπτιστικά,
 κ' αὐτὸς γιὰ τὸ καινούριε τὰ βαπτῆσθαι
 φάσκαλα τοὺς ἔμοιρασε περισσία.

Φασουλῆς ὁ πηδηκτὸς Καλικάντζαρος φηκτὸς.

(Ἐνὸ μόνος ὁ Σωτῆρ ἀνοίγει στόμα γλῶσσου
 ὁ Φασουλῆς ὑπὸ μορφήν πηδῆ Καλικαντζάρου.)

Φ. — Ἐβίγα Καλικαντζάρου νὰ πῶ τὰ ἐξ ἀμάξης
 κ' ἴλασε σὲ σένα, Πρόεδρε, νὰ δῶ ἂν θὰ τραμάξης.
 Γιὰ κῆττα Καλικαντζάρου ἔμπροσά σου ρουκερὰ
 μὲ δὴ ποδάρια γαιθουρίου καὶ μὲ μαϊμούς οὐρά.

Μπῆκα σάν Καλικαντζάρου ἀπὸ τὴν καπνοδόχη
 ὅτ' ἄρχικαλικαντζάρου νὰ κἀνω μὴ μετάνοιχα...
 ὅταν ἱκίνοιο λέγη νὰ κανεὶς δὲν λέγει δι:
 καὶ ὅτ' οὗτος Καλικαντζάρου τοῦ μοιράει παντοσπάνια.

Τὴν νύκτα τρέχουν σὲ σπηλαῖς πολλοὶ Καλικαντζάρου
 καὶ τρώνε μὲ στόμα λαίμαργο τῆς σαβραῖς καὶ τὰ φίδια,
 καὶ μὲ Νεραϊδες ζηλευταῖς χορεύουν ὅτ' οὐραγῆρι
 καὶ κἀνουν τόσα χωρατὰ καὶ πονηρὰ παιγνίδια,
 καὶ σάν λαλῆση πετεινὸς κ' ἡ πούλαζα ξεπροβάλλει
 ἀμείσως ὄλοι χάνονται κ' ἰδῶθε πᾶνε κ' ἔλλοι.

Μὰ σὺ σάν Καλικαντζάρου ἀπὸ τοὺς πρώτους πρώτους
 μὲ τὴν Νεραϊδα τὴν Ἀρχὴ τὸ π ἄ ν τ ἰ κ ἄ τ ρ χορεύεις
 καὶ μὲ ὅτ' ὄν ἴλο τῆς αὐγῆς καὶ ὅτ' ἡ νύκτα τοῦ σῆτος,
 καὶ φίδια μπόλικα γιὰ μὰς μαζὶ τῆς μακροεῖσε.

Ἄσπρα λαλοῦν τριγύρω σου κ' ἄλλαυρα κοκόρια
 καὶ σὺ γιὰ τὰ λαλῆματα δὲν δείχνεις στενωχώρα,
 κ' ὄλο σατῆρες πρὸ πολὺ μαζὶ μὲ τὴν Νεραϊδα...
 μὰ τίτοιον Καλικαντζάρου ὅτ' ὄν κόσμο δὲν ματαίβε.

Ἄφινε, Καλικαντζάρου, λογῆς λογῆς ὀρθίβη
 νὰ ξεφρονῶν μὲ λάλῆμα στεγνὸ καὶ βραχνιασμένο...
 ἔρεις οἱ Καλικαντζάρου πὸς ἔχουν μὴ συνθήμα
 σάν εὐρουν πράγμα ὅτ' ἄρχη καὶ μισοτελειωμένο,
 μὲ τὸ φιλό των τὸ νερὸ ἀμείσως τὸ μουσκεῖουν
 γιὰ νὰ τὸ μακαρεῖουν.

Τίτοινα συνθήμα, Πρόεδρε, παραπολὺ μ' ἄρσει
 κ' εἶθε νὰ γίγη μὴ φορὰ καὶ τῆς Βουλῆς θεομῶς,
 κ' ἐγὼ πού λῆς σάν ἔμβα πὸς ἔμινε ὅτ' ἡ μίσθ
 ἱκίνοιο ὁ περιήμος Προϋπολογισμῶς,
 ἰδῶ σάν Καλικαντζάρου μὴ κᾶπνε νὰ τρέξω
 γιὰ νὰ τὸν καταβρίξω.

Φέρε μου τὸ περισσεύμα νὰ τὸ καταδροῖσῶ
 κ' ἀπ' ἔμπροσά καὶ πίσω.

Ἐοῦ πού πάντα σοῦ γελᾷ ὁ θριαμβὸς κ' ἡ νίκη,
 ἰεὺ πού καὶ ὅτ' ἠθάλασσα μεγάλο βεῖαιε νοῖκι,
 φέρε τὰ Νομοσχέδια τὰ τόσα καὶ ποικίλα
 νὰ σοῦ τὰ κἀνω νίλα.

Σαλτάρω μὲ πηδῆματα Καλικαντζαρικά
 καὶ βγάξω τὰ παπούτσα...

φέρε τὰ Διατάγματα καὶ τὰ Σταθιδικὰ
 νὰ σοῦ τὰ κἀνω λούτσα. — Φ Φ Τ
 οἰθητοὶ ἡμῶν τοῦ ἄγχι

Γιὰ τὴν σοφίαν τὸν σοφῶν πατριωτῶν καὶ πούρων
 ἔγω μεγαλῆν κατ' αἰτᾶς ἀκράτειαν τὸν οὐρῶν...
 σ' ἔμὲ τὸν Καλικαντζάρου ἀμείζει πᾶσ' ἀνάδειμα
 καὶ τσοῦρ εἰς τὸ περισσεύμα καὶ τσοῦρ ὅτ' ἀ Νομοσχέδια...

Ἐμείσε οἱ Καλικαντζάρου γιγῆζιμε ὅτ' οὗς μύλους
 κ' ἱκίαι τὴν πιστὴ βγαζόμε τοῦ καθὲ μιλανᾶ,
 ἰνίστο τοὺς μιλωθροὺς τοὺς πᾶννομε καὶ φίλους
 καὶ καθὼς λὲν ἀπλόνομε ὅτ' ὄν ἴλο τραχανᾶ,
 κ' ὅπου καμμιὰ κυττάζομε κυρίαγ μιλανῶν
 μὲ χίλια δὴ παρὰφῆματα τῆς πέρνομε τὸν οὐ.

Κ' ἐγὼ πού λῆς, κύρ Πρόεδρε, βασιτώντας ἐνα ἔλλο
 ἔπρασσε μόνος μου κ' ἀπ' τὸν ὄκο σου μύλο,
 ἀλλὰ τὸν εἶδα σφαλιστὸ καὶ τὰ κλειδὸμ παρμένα
 καὶ τὰ πορτοπαράθυρα τοῦ μύλου σφαλισμένα.

Δίνο τῆς πόρτας μὴ κλειστῆ κ' ἀμείσως μῆσα μῆτκα,
 ὄμοιο ἄλευρι γιὰ ψωμί, κύρ Πρόεδρε, δὲν βῆτκα,
 κ' ἀπέξω κόσμος ἔστωκε μὲ τὰ σακκιά ὅτ' ὄχιρι
 καὶ μὴ κἀνε καρτῆρι,